

Τί νά κάμη τινάς; Νά ζῆ ἢ νά μὴ ζῆ μέσα σὲ τέτοιο πανδαιμόνιον; Νά πάρη τὰ βουνά ἢ στρυχνίνην; Νά πινηγῆ εἰς τὸ Φάληρον ἢ ἀπὸ ἀηδίας; Νά τραβήξῃ τὰ μαλλιά του ἢ νά τραβήξῃ διὰ τὸ Φρενοκομεῖον;

Ἐδῶ σὲ θέλω, κύριε Ἀμλέτε!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΑΥΓΗ

Στὸν ἀγαπητό μου
Ἄγ. Γ. Κωνσταντινίδη.

ΑΥΓΟΥΛΑ μὴν ἀργήσης πιά, Αὐγοῦλα, φανερώσου,
Καί μὲ τὸ ροδοδιάφανο καὶ τὸ γαλήνιο φῶς σου,
Ποῦ διώχνει κάθε ἐξωτικό καὶ κάθε ἀστέρι σβύνει,
Μέσ' ἔς τὴ ψυχὴ μου στάλαζε βάλσαμο, φῶς, γαλήνη.

Ὁ ὕπνος μὲ παράτησε κ' ἡ νύχτα μὲ φοβίζει
Καὶ τάγεράκι ποῦ περνάει τὰ δέντρα καὶ βουτίζει,
Ἄ! πόσο κλαίει λυπητερά καὶ μοιάζει τῆς φωνῆς μου
Σὰν νάτανε ὁ ἀντίλαλος τῆς θλιβερῆς ψυχῆς μου.

Αὐγοῦλα, πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ σοῦλεγα νάργήσης,
Τὶ ἡ ἀγάπη μου κοιμήθηκε καὶ μὴ μοῦ τὴν ξυπνήσης,
Γιατὶ ὅλη νύχτα ἀγγρῆπνησε μέσ' ἔς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά μου,
Κουράστηκε στὸν ἔρωτα, στὰ χάρδια, στὰ φιλιὰ μου.

Αὐγοῦλα, τὴν ἐγνώριζες; θυμάσαι τὰ μαλλιά της;
Τὰ μάτια της ποῦ ἀστράφτανε καὶ τὴ γλυκεῖα θωριά της;
Θυμάσαι ὅπου ὅταν ἔβγαινε σὲ κότταζε μὲ ζήλεια,
Γιατὶ εἶχατε ὅμοια μάγουλα, γιατί εἶχατε ὅμοια χεῖλια;

Αὐγοῦλα, μὴν ἀργήσης πιά, Αὐγοῦλα, φανερώσου,
Καί μὲ τὸ ροδοδιάφανο καὶ τὸ γαλήνιο φῶς σου,
Ποῦ διώχνει κάθε ἐξωτικό καὶ κάθε ἀστέρι σβύνει,
Μέσ' ἔς τὴ ψυχὴ μου στάλαζε βάλσαμο, φῶς, γαλήνη.

Πειραιεύς, 1906.

ΓΕΩΡ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ